

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) V. N., b) E. N., c) A. N., d) Y. N., e) G. N., f) Y. N., g) E. N., h) S. N.**, zastoupení JUDr. Marošem Matiaškem, advokátem, se sídlem Mánesova 1175/48, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 10. 2024, č. j. 41 A 14/2024 – 32,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti žalobců.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobců JUDr. Maroši Matiaškovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 48 738,80 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobců nese stát.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Žalovaná rozhodnutími ze dne 20. 9. 2024, č. j. KRPÚ-168016-22/ČJ-2024-040022-ZZC a č. j. KRPÚ-167979-20/ČJ-2024-040022, podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky

a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajistila žalobkyni a) a žalobce b) za účelem jejich předání do Chorvatska podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovila dobu trvání zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 19. 9. 2024 v 10:12 hodin. Všichni žalobci byli společně umístěni do Z. (dále jen „Z.“).

[2] Proti rozhodnutí žalované podali žalobci žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 21. 10. 2024, č. j. 41 A 14/2024 - 32, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud předně poukázal na skutečnost, že žalovaná formálně zajistila pouze zletilé žalobce a) a b). Nezletilí žalobci s nimi však *de facto* sdíleli stejný režim, jelikož s nimi byli umístěni v Z.. Dle krajského soudu z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zajištění dítěte není vyloučeno, je však podřízeno přísnějším podmínkám. Při rozhodování o něm je pak s ohledem na rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) nutné zvážit působení tří faktorů, a to věku dětí, délky zajištění a způsobilosti zařízení k pobytu nezletilých.

[4] Dle krajského soudu žalobci v nyní projednávané věci neuvedli žádné konkrétní okolnosti, proč by jejich zajištění, zejména s ohledem na nezletilé žalobce, bylo protiprávní. Žalobci neupozornili na žádné negativní průvodní okolnosti jejich zajištění, nespecifikovali negativní dopady na nezletilé žalobce ani nepopsali konkrétní důvody, proč by Z. bylo nevhodné pro nezletilé osoby. Krajský soud dále uvedl, že Z. je naopak uzpůsobeno pro pobyt zranitelných osob a je vhodné i z hlediska ochrany nejlepšího zájmu dětí. Působí zde řada profesionálně vyškolených sociálních pracovníků se zkušenostmi s prací s nezletilými, kteří jim pomáhají překonat traumata a podporují schopnost adaptace na nové prostředí. Vychovatelé směřují své činnosti také k všestrannému rozvoji dětí s ohledem na jejich věk. Dále krajský soud zdůraznil, že těmito skutečnostmi se ve svých rozhodnutích obsáhle zabývala i žalovaná, která uvedla, že Z. je primárně určeno pro rodiny s dětmi. K tomuto účelu jsou v něm k dispozici samostatné pokoje ve zcela novém objektu a také adekvátní vybavení podle věku dětí. Dostupná je rovněž lékařská péče, školní docházka i řada volnočasových aktivit.

[5] Podle krajského soudu tedy žalovaná při umístění žalobců do Z. „*mimo jakoukoliv pochybnost*“ zohlednila skutečnost, že žalobci c) až h) jsou nezletilí. Vzala přitom v potaz i jejich nejlepší zájem, přičemž považovala za důležité, aby zůstali se svými zákonnými zástupci. Odpovídajícím způsobem se pak vypořádala i s otázkou způsobilosti daného zařízení pro pobyt dětí. Žalobci od sebe tudíž nebyli odděleni a pobývali společně v zařízení určeném pro rodiny s dětmi, tj. v zařízení vyšší kvality oproti běžným zařízením pro zajištění cizinců. Dle krajského soudu tak žalovaná vyhověla požadavkům na zohlednění nejlepšího zájmu dítěte plynoucím z Úmluvy o právech dítěte, neboť napadenými rozhodnutími zachovala rodinné vztahy žalobců umístěním celé rodiny do téhož zařízení.

pokračování

[6] K délce zajištění krajský soud uvedl, že při jejím stanovení žalovaná zohlednila předpokládanou délku „dublinského řízení“ a předání žalobců do Chorvatska v rámci stanovené doby považovala za reálné. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobci a) a b) požádali dne 17. 9. 2024 v Chorvatsku o mezinárodní ochranu a následně byli dne 19. 9. 2024 zadrženi v České republice. O jejich zajištění žalovaná rozhodla ještě před podáním žádosti o jejich přijetí zpět do Chorvatska, a v této fázi tedy mohla dobu trvání zajištění s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu stanovit nejvýše na jeden měsíc. Žalovaná přitom nemohla předjímat, kdy (popř. zda vůbec) jí bude doručen souhlas Chorvatska s přijetím žalobců zpět. Nadto krajský soud uvedl, že zajištění hromadného převozu takto početné skupiny osob do cizího státu může být značně komplikovanější než v případě jednotlivců. Podle krajského soudu tedy žalovaná respektovala maximální zákonnou dobu trvání zajištění a současně vysvětlila, proč bylo třeba zvolit právě tuto dobu.

[7] Stanovenou dobu trvání zajištění nepovažoval krajský soud za nepřiměřenou ani z hlediska ochrany nejlepšího zájmu nezletilých žalobců. V rozhodnutích žalované totiž byla práva žalobců dostatečně šetřena, a to s ohledem na vhodnost místa zajištění, jejich společné umístění, o což ostatně žalobci a) a b) výslovně žádali, a možnost vedení společného rodinného života. Z pohovorů žalované s žalobci a) a b) navíc nevyplynulo, že by měli nezletilí žalobci jakékoliv specifické problémy či potřeby, a nebylo z nich zřejmé ani nic jiného, co by nasvědčovalo tomu, že by zajištění mohlo mít na nezletilé žalobce závažnější negativní dopady.

[8] Podle krajského soudu žalovaná ve svých rozhodnutích zvažila také varianty zvláštních opatření za účelem vycestování cizinců z území a k zajištění žalobců přistoupila až jako k poslední možnosti poté, co se ostatní alternativy v dané situaci ukázaly jako nepoužitelné. Dle krajského soudu pak ani žalobci v žalobě netvrdili, že by v jejich případě přicházela do úvahy některá z alternativ k zajištění jako např. finanční záruka či jiné povinnosti cizinců. Namísto toho v žalobě pouze povšechně tvrdili, že se žalovaná měla zabývat možností umístění žalobců do pobytového střediska jako alternativy k zajištění s ohledem na nejlepší zájem nezletilých žalobců. Umístění žalobců do pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu však podle krajského soudu nebylo relevantní alternativou k umístění do Z., neboť ostatně žádný z žalobců nebyl na území České republiky žadatelem o mezinárodní ochranu. Zákon o pobytu cizinců rovněž s takovou alternativou výslovně nepočítá, a žalovaná tak nemá kompetenci k umístění cizince do jiného zařízení než do zařízení pro zajištění cizinců. S ohledem na to, že nešlo o relevantní alternativu, se tedy žalovaná dle krajského soudu nemusela touto možností zabývat.

[9] Krajský soud rovněž přisvědčil žalované, že v případě žalobců nepřipadalo v úvahu uložení žádného ze zvláštních opatření, neboť by tím s největší pravděpodobností došlo ke zmaření realizace předání žalobců do Chorvatska. Žalovaná dle krajského soudu správně upozornila na to, že žalobci nemají v České republice žádné vazby, nerespektovali povinnost setrvat na území Chorvatska do skončení jejich azylového řízení a namísto toho svévolně a za využití služeb převaděčů vycestovali s úmyslem dostat se do Německa. Žalobci také výslovně uvedli, že v případě propuštění ze zajištění budou ve své cestě do Německa pokračovat. Dle krajského soudu tedy byly splněny podmínky § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, který uložení zvláštních opatření vylučuje.

[10] K námitce, že se žalovaná nezabývala možností realizace transferu nezletilých žalobců a dostatečně nehodnotila azylový systém Chorvatska v kontextu situace rodin s dětmi, krajský soud uvedl, že oba zletilí žalobci při svých pohovorech uvedli, že jim na území Chorvatska nic nehrozí, ale nechťejí se tam vrátit, jelikož cílem jejich cesty je Německo. Žádné relevantní negativní zkušenosti s azylovým řízením v Chorvatsku žalobci nesdělili ani nezmínili žádné systémové nedostatky azylového řízení v Chorvatsku.

[11] Krajský soud následně poukázal na to, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu se žalovaná nemusí v rozhodnutích o zajištění výslovně zabývat otázkou existence systémových nedostatků za splnění těchto podmínek: a) námitka systémových nedostatků nebyla v řízení před žalovanou uplatněna; b) žalovaná se touto otázkou zabývala a dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům v příslušném členském státě nedochází; c) o neexistenci těchto nedostatků nejsou důvodné pochybnosti. Dále uvedl, že z rozhodovací praxe správních soudů, z úřední činnosti, ani z obecně dostupných informací nevyplývají žádné poznatky o tom, že by v Chorvatsku docházelo k systémovým nedostatkům či alespoň relevantním pochybnostem o fungování azylového řízení. S ohledem na to nelze dovodit, že by žalobcům předáním do Chorvatska hrozilo nelidské či ponižující zacházení nebo že by jejich žádosti o mezinárodní ochranu byly posuzovány v rozporu se zásadami azylového práva.

[12] Žalovaná v napadených rozhodnutích uvedla, že předání žalobců je reálné. Podle krajského soudu se tedy žalovaná otázkou možné existence systémových nedostatků v Chorvatsku, resp. možností realizace transferu žalobců do tohoto státu, ve svých rozhodnutích zabývala způsobem odpovídajícím judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[13] Odkaz žalobců na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 166/2020 - 54, podle krajského soudu nebyl přílehlavý, jelikož v něm byla řešena situace, kdy žalovaná ve svém rozhodnutí „*zcela ignorovala*“ skutečnost, že byl tehdejší stěžovatel v době zajištění nezletilý. V tom se tedy daný případ významně lišil od nynější věci, jelikož v té žalovaná zjevně vycházela z toho, že žalobci c) až h) jsou nezletilí.

[14] Důvodným krajský soud neshledal ani obecný poukaz žalobců na to, že v případě Chorvatska je silně narušen princip vzájemné důvěry vzhledem k dlouhodobé politice zatlačování. Žalobcům bylo v Chorvatsku umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu (tj. nebyli zatlačeni za hranice státu) a azylové řízení v jejich věci probíhalo.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[15] Proti rozsudku krajského soudu podávají žalobci (dále jen „*stěžovatelé*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[16] Stěžovatelé mají za to, že je jejich kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Uvádí, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mělo dopad do jejich hmotněprávního postavení, neboť nerespektoval ustálenou judikaturu ve vztahu k povinnosti zohlednit nejlepší zájem dítěte ve všech dílčích aspektech rozhodnutí o zajištění. Krajský soud podle stěžovatelů rovněž dezinterpretoval judikaturu ESLP týkající se přípustnosti zajištění dítěte, jestliže se zaměřil pouze na jeden aspekt zajištění (tj. podmínky v Z.), zatímco ostatní aspekty (délka zajištění a věk dětí) ignoroval. Stěžovatelé

pokračování

dále tvrdí, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného práva, jelikož chybně vyložil „*princip nejlepšího zájmu dítěte*“ a redukoval ho na zásadu nerozdělení rodiny.

[17] Svou argumentaci pak stěžovatelé rozdělují do čtyř částí. V první z nich namítají, že krajský soud nesprávně posoudil nejlepší zájem dítěte dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Dle výkladu Výboru OSN pro práva dítěte je zajištění dítěte vždy v rozporu s touto úmluvou. Zásada zachování celistvosti rodiny pak nesmí být důvodem pro zajištění celé rodiny a pro rodinu mělo být nalezeno alternativní opatření.

[18] Ve druhé části stěžovatelé namítají, že jejich zajištěním došlo k porušení práva stěžovatelů c) až h) nebýt vystaven ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“) a také jejich práva na ochranu rodinného a soukromého života dle čl. 8 EÚLP. Stěžovatelé mají za to, že Z. není vhodným zařízením pro dlouhodobý pobyt dětí a zranitelných skupin. Tvrdí, že jsou v něm stále přítomné bezpečnostní prvky (vnější ploty s ostnatým drátem), policie i ochranka v uniformách, denní režim s pevně stanovenými časy výdeje jídla, nočního klidu a dalšími omezeními. Děti tak zažívají své rodiče v postavení bezmoci a podřadnosti a nerozumí, proč jsou zadržovány v podmínkách, které jim připomínají vězení. Dále stěžovatelé uvádí, že detence představuje pro děti i jejich rodiče obrovskou zátěž, což u dětí obvykle způsobuje stres a úzkost a může pro ně mít i traumatické důsledky.

[19] Dle stěžovatelů krajský soud založil své rozhodnutí výlučně na vyhovujících podmínkách v Z., ty však představují pouze jeden z aspektů rozhodování vedle délky zajištění a věku dětí. Stěžovatelé pak poukazují na judikaturu ESLP, který shledal porušení čl. 3 EÚLP právě s ohledem na věk dětí a délku zajištění (jenž byla ve většině stěžovateli jmenovaných případů kratší, než v nyní projednávané věci), ačkoliv byly podmínky zajištění obecně uspokojivé. Podle stěžovatelů pak nelze délku zajištění dětí automaticky považovat za přiměřenou jenom proto, že nepřekračuje maximální možnou zákonnou délku zajištění.

[20] K výtce krajského soudu, že námitky stěžovatelů byly obecné, stěžovatelé uvádí, že jako zajištění cizinci mají jen velmi omezené prostředky, jak by mohly negativní dopad zajištění prokázat. Upozorňují nicméně na zahraniční výzkumy, dle kterých má imigrační detence na děti vždy negativní dopad. Z výzkumů dle stěžovatelů vyplývá, že se u dětí v důsledku detence často objevují deprese a posttraumatická stresová porucha. Dle výzkumů rovněž mnoho dětí přichází do detence již s předchozími traumatickými zkušenostmi během jejich migrace. Stěžovatelé dále uvádí, že „[n]ejinak tomu pravděpodobně bylo v případě stěžovatelů c)-h), jejichž rodiče přicházeli do Evropy s úmyslem požádat o mezinárodní ochrany“.

[21] Stěžovatelé rovněž namítají, že jejich zajištěním došlo k zásahu do jejich práva na rodinný a soukromý život, neboť v podmínkách Z. není možné vést normální rodinný život. Tento zásah byl přitom nepřiměřený, jelikož žalovaná dostatečně nezvažovala použití alternativ k zajištění.

[22] Jako třetí okruh námitek stěžovatelé uvádí, že judikatura ESLP ve vztahu k čl. 3 a čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP stanoví procesní povinnosti, které žalovaná nedodržela. Žalovaná měla konkrétně povinnost zabývat se nejlepším zájmem dětí ve všech aspektech rozhodování, včetně úvah o délce zajištění, jeho účelu a jeho alternativách. Ve vztahu k účelu zajištění, tedy předání do Chorvatska, se žalovaná nijak nezabývala tím, zda je

naplnění tohoto účelu alespoň potenciálně možné, a to s ohledem na zranitelnost nezletilých stěžovatelů. Krajský soud následně dle stěžovatelů ignoroval jejich konkrétní námitky a konstatoval, že „*v rámci daného hodnocení též žalovaná nepochybně zohlednila (reflektovala) fakt, že se ve věci žalobců jednalo o rodinu s dětmi*“. Stěžovatelé mají za to, že tento závěr je nepřezkoumatelný a nemá oporu ve správním spise.

[23] V rámci čtvrté části námitek stěžovatelé tvrdí, že žalovaná měla k dispozici alternativy k zajištění, které proto nebylo posledním možným východiskem v dané situaci. Stěžovatele totiž bylo dle jejich názoru možné umístit v souladu s § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců do Příjímacího střediska Zastávka u Brna. Stěžovatelé nesouhlasí s argumentací krajského soudu, že žalovaná nebyla oprávněna je umístit do příjímacího či pobytového střediska, neboť z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců, kterou byla do tohoto zákona vložena tato alternativa k zajištění, vyplývá, že právě k tomuto účelu byla tato alternativa zavedena. U pobytových a příjímacích středisek přitom platí, že jde o zařízení nedetenčního typu. Jedná se nicméně rovněž o oplocený areál, který lze opustit pouze přes jednu konkrétní vrátnici, a stěžovatelé by jej proto nemohli samovolně opustit. Dle stěžovatelů pak neobstojí argument neefektivnosti alternativ, neboť je třeba vyvážit legitimní zájem státu na regulaci vstupu a pobytu cizinců se zájmy a právy zranitelného cizince. Extrémní zranitelnost dítěte pak podle stěžovatelů „*musí převážet nad úvahami vztahujícími se k jeho pobytovému stavu*“.

[24] V závěru kasační stížnosti stěžovatelé navrhuji, aby Nejvyšší správní soud vydal předběžné opatření, kterým by žalované uložil, aby do vydání pravomocného rozhodnutí soudu ve věci uložila stěžovatelům povinnost zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovanou podle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a zajistila přesun stěžovatelů ze Z. do určeného pobytového střediska.

[25] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu. Dále uvádí, že v nyní projednávané věci neměla jinou možnost než stěžovatele zajistit. Stěžovatelé překročili hranice České republiky nelegálně za pomoci převaděče v úkrytu a za úplatu. Rovněž ve správním řízení shodně uvedli, že pokud budou propuštěni, budou pokračovat v cestě do Německa. Je tedy zřejmé, že stěžovatelé se chtějí za každou cenu dostat do Německa a doposud nerespektovali právní předpisy upravující vstup a pobyt občanů třetích zemí v EU. Je zde tedy jasný předpoklad, že ani nadále tyto předpisy dodržovat nebudou.

[26] Z. se nachází v klidném a čistém prostředí uprostřed lesů poblíž CHKO Kokořínsko a dle žalované je určeno speciálně pro rodiny s dětmi. Přestože se zde v oddělené části nacházejí i jiné kategorie cizinců (např. samostatné ženy), nejde o zařízení pro zajištění samostatných mužů. V novém objektu vybudovaném s ohledem na potřeby rodin s dětmi je dostupné všechno vybavení, které mohou děti v různých věkových kategoriích potřebovat. Je zde dostupná lékařská péče pro dospělé i děti, zajištěna školní docházka i široká nabídka volnočasových aktivit. Pro děti jsou rovněž zajišťovány i výlety mimo zařízení. Personál zařízení se specializuje na práci s rodinami s dětmi. K dispozici je bezplatné právní poradenství v pravidelných intervalech včetně možnosti tlumočení. Přítomnost tlumočnicka je zajištěna i pro další účely spojené s pobytem v zařízení. V posledním období byla v novém bloku odstraněna většina bezpečnostních opatření (mříže v oknech, ostnatý drát na většině oplocení, vnitřní oplocení areálu). Došlo také ke změně odívání bezpečnostní agentury.

pokračování

Dětské centrum i jídelna jsou volně dostupné a je umožněn také přístup k internetu prostřednictvím „internetových kiosků“. Dodržování určitého režimu je dle žalované nutné i v běžném životě, např. při ubytování v hotelu či účasti dětí na organizovaných pobytech (táborech), nelze tak souhlasit s tím, že se jedná o režim připomínající vězení. Stejně tak bezpečnostní prvky jsou součástí života a ani uniformy nelze bez dalšího považovat za vedoucí k traumatu, pocitu ponížení, bezmoci či podřazenosti, neboť uniformy jsou běžně nošeny i např. personálem v dopravních prostředcích či ve zdravotnictví.

[27] Pokud jde o námitku, že se žalovaná nezabývala stavem chorvatského azylového řízení z hlediska nejlepšího zájmu dětí, k té žalovaná uvádí, že opatřila zprávu Ministerstva vnitra, oboru azylové a migrační politiky Chorvatsko Informace OAMP ze dne 16. 8. 2023 Azylový systém – řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky. Tato zpráva je podkladem pro vydání rozhodnutí o zajištění stěžovatelů a) a b) a vychází ze stejného zdroje jako některé úryvky v žalobě.

[28] K návrhu stěžovatelů na vydání předběžného opatření žalovaná uvádí, že dne 21. 11. 2024 stěžovatelé požádali o dobrovolný návrat do země původu a dne 28. 11. 2024 byl tento návrat letecky realizován.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[29] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[30] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Přijatelnost je obecně dána v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále přijatelnost zakládá rovněž zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pro úplnost lze dodat, že uvedená judikaturní ustálená kritéria přijatelnosti kasační stížnosti, vycházející z citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz výše rovněž odkazované usnesení č. j. 9 As 83/2021 – 28).

[31] Jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatelé uvádí několik zásadních pochybení krajského soudu. Konkrétně tvrdí, že krajský soud nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu ve vztahu k povinnosti zohlednit nejlepší zájem dítěte ve všech aspektech rozhodnutí o zajištění a také judikaturu ESLP týkající se přípustnosti zajištění dítěte. V této souvislosti pak stěžovatelé odkazují na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i ESLP, s nimiž má být napadený rozsudek krajského soudu v rozporu. Dále stěžovatelé tvrdí, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu principu zohlednění

nejlepšího zájmu dítěte. Nadto stěžovatelé v kasační stížnosti namítají rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[32] Stěžovateli tvrzená pochybení krajského soudu nelze *prima facie* vyloučit, a pokud by některá z uvedených námitek stěžovatelů byla důvodná, jednalo by se o závažné pochybení krajského soudu, které by mělo zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů. Aby tedy mohl Nejvyšší správní soud námitky stěžovatelů řádně a v úplnosti posoudit, přijal kasační stížnost k věcnému projednání. Kasační stížnost je proto přijatelná.

[33] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[34] Kasační stížnost není důvodná.

IIIa. K námitce nepřezkoumatelnosti

[35] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitek stěžovatelů. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[36] Krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací (viz odstavce 14 až 57 napadeného rozsudku).

[37] Stěžovatelé nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřují v tom, že závěr krajského soudu, že žalovaná zohlednila zájem nezletilých stěžovatelů při hodnocení stavu azylového řízení v Chorvatsku, nemá oporu ve spise. S tímto se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[38] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že jedním z podkladů obou rozhodnutí o zajištění stěžovatele a) a stěžovatelky b) byl dokument *Chorvatsko Informace OAMP, 16. srpna 2023 s podtitulem Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky*. Tento dokument pojednává o jednotlivých aspektech azylového systému v Chorvatsku včetně zacházení s nezletilými a jinými zranitelnými osobami. Z toho je zřejmé, že se žalovaná zabývala stavem azylového řízení v Chorvatsku také s ohledem na nejlepší zájem nezletilých stěžovatelů. Není proto pravdou, že by závěr krajského soudu neměl oporu ve spise.

[39] Nadto krajský soud správně poukázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, dle kterého není nutné, aby se žalovaná ve svém rozhodnutí výslovně vyjadřovala k případným nedostatkům azylového řízení ve státě, do něhož má být zajišťovaný cizinec

pokračování

předán, pokud účastník řízení o zajištění systémové nedostatky v daném státě nenamítá a žalovaná, poté co se touto otázkou zabývala, dospěla k závěru, že k takovým nedostatkům nedochází, resp. o nich nepanují důvodné pochybnosti. Stěžovatelé v nyní projednávané věci v rámci řízení o jejich zajištění žádné systémové nedostatky azylového řízení v Chorvatsku nenamítali a z napadených rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaná touto otázkou zabývala a dospěla k závěru, že o nedostacích chorvatského azylového řízení nepanují důvodné pochybnosti. S ohledem na výše citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu proto nebylo nutné, aby se ve svých rozhodnutích k této otázce podrobněji vyjadřovala.

[40] Pokud jde o tvrzení stěžovatelů, že krajský soud „*zcela ignoroval*“ jejich námitku proti azylovému systému v Chorvatsku, ani s tím se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Námitky stěžovatelů proti chorvatskému azylovému systému se týkaly narušení principu vzájemné důvěry v případě Chorvatska vzhledem k jeho dlouhodobé politice „*zatlačování*“. Na to krajský soud reagoval především v odstavci 52 napadeného rozsudku, kde uvedl, že „*[ž]alobcům v Chorvatsku zjevně bylo umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu (tj. nebyli zatlačeni za hranice tohoto státu) a azylové řízení v jejich věci probíhalo.*“ Je tedy zřejmé, že krajský soud tuto námitku stěžovatelů přezkoumatelně vypořádal.

[41] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelů o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Povinností správního soudu není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; jeho úkolem je uchopit obsah a smysl argumentace účastníka řízení jako celku a vypořádat se s ní. Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál.

[42] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

IIIb. K námitce porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte

[43] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, že krajský soud nesprávně posoudil soulad zajištění nezletilých stěžovatelů s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Zdejší soud předně podotýká, že stěžovatelé neuvádějí žádné specifické důvody, pro které by v jejich případě mělo dojít k porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, pouze obecně odkazují na stanoviska Výboru OSN pro práva dítěte, dle kterých má být zajištění dítěte vždy v rozporu s uvedeným ustanovením. Jinými slovy stěžovatelé namítají, že jejich zajištění je s ohledem na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte *a priori* vyloučeno. S tím se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[44] Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, který se již případy zajištění nezletilých cizinců opakovaně zabýval. Z této judikatury přitom vyplývá, že zajištění nezletilých cizinců (resp. jejich umístění do zařízení pro zajištění cizinců společně s jejich rodiči) je v obecné rovině možné, byť podléhá přísnějším podmínkám než zajištění zletilých cizinců (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018 - 60, č. 3876/2019 Sb. NSS; ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018 - 72; ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 112/2018 - 83; nebo ze dne 31. 8. 2022, č. j. 2 Azs 321/2021 - 65). Jak také správně uvedl krajský soud, zajištění nezletilých cizinců ve své judikatuře obecně nevylučuje ani Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2017,

sp. zn. III. ÚS 3289/14; všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz) ani ESLP (viz rozsudky ESLP ve věci *A. B. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2016, č. 11593/12; ve věci *R. K. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2016, č. 68264/14, a ve věci *R. M. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2017, č. 33201/14; všechna zde citovaná rozhodnutí ESLP jsou dostupná na www.echr.coe.int).

[45] Zdejší soud neshledal v nyní projednávané věci důvod odchýlit se od výše uvedené judikatury. Ostatně ani stěžovatelé s výjimkou obecných odkazů na právně nezávazná stanoviska Výboru OSN pro práva dítěte žádné takové důvody neuvádí. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že krajský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že zajištění nezletilých stěžovatelů není v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

IIIc. K námitce porušení čl. 3 a čl. 8 EÚLP

[46] Stěžovatelé v kasační stížnosti dále namítají, že zajištěním nezletilých stěžovatelů došlo k porušení čl. 3 EÚLP, tedy zákazu mučení a podrobení nelidskému nebo ponižujícímu zacházení. To vyvozují mimo jiné ze skutečnosti, že Z. není dle jejich názoru vhodné pro dlouhodobý pobyt dětí. S tímto tvrzením se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[47] Podmínkám v Z. v souvislosti se zajištěním nezletilých cizinců (ve věku tří a šesti let) se věnoval Ústavní soud ve výše citovaném nálezu sp. zn. III. ÚS 3289/14, přičemž dospěl k závěru, že tyto podmínky nebyly v rozporu s čl. 3 EÚLP. Nutno podotknout, že v uvedeném nálezu se Ústavní soud vyjadřoval k podmínkám, které v Z. panovaly v období od března 2014 do května 2014. Ze správního spisu (konkrétně z informační brožury o Z.), ale i z judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že od té doby a zejména v první polovině roku 2018 došlo dále **k výraznému zlepšení podmínek v Z. s cílem toto zařízení co nejvíce uzpůsobit pobytu rodin s dětmi a dalších zranitelných osob** (srov. výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 316/2018 – 60 a č. j. 9 Azs 167/2018 – 72). Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu pak ve svém hodnocení podmínek v Z. správně vycházel i krajský soud.

[48] Pokud jde o jednotlivé výtky stěžovatelů k podmínkám v Z. (přítomnost bezpečnostních prvků, policie, pevně stanovený denní režim atd.), ty stěžovatelé poprvé uvedli až nyní v kasační stížnosti, přestože jim nic nebránilo tyto skutečnosti uvést již v žalobě, jelikož podmínkám v Z. se ve svých rozhodnutích podrobně věnovala i žalovaná. Nejvyšší správní soud proto k těmto skutečnostem podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlížel.

[49] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovateli, že podmínky v zařízení pro zajištění cizinců nejsou jediným kritériem, které musí správní orgány a soudy zkoumat při posuzování, zda zajištění dítěte není v rozporu s čl. 3 EÚLP. Z judikatury ESLP, na kterou odkazoval také krajský soud, vyplývá, že při rozhodování o zajištění dětí je nutné zvážit působení tří faktorů, a to věku dětí, délky zajištění a způsobilosti zařízení k pobytu nezletilých (srov. např. rozsudky ESLP ve věci *Popov proti Francii* ze dne 19. 1. 2012, č. 39472/07; a ve věci *A. M. a ostatní proti Francii*, ze dne 12. 7. 2016, č. 24587/12). Není ale pravdou, že by se krajský soud zabýval výhradně podmínkami v Z. a jeho způsobilostí k pobytu nezletilých, jak tvrdí stěžovatelé.

pokračování

[50] Přiměřeností stanovené doby zajištění se krajský soud zabýval v odstavci 41 napadeného rozsudku. Považoval přitom za rozhodné, že v Z. byla umístěna celá rodina stěžovatelů a toto zařízení je uzpůsobeno pro pobyt nezletilých. Dále krajský soud zohlednil, že v případě stěžovatelů se jedná o početnou rodinu, jejíž převoz do jiného státu může být značně komplikovanější, než je tomu v případě jednotlivců. Z těchto důvodů pak krajský soud dospěl k závěru, že žalovanou stanovená doba zajištění v délce 30 dnů odpovídá požadavku na to, aby zajištění nezletilých bylo co nejkratší, a to i s ohledem na jejich věk a individuální situaci stěžovatelů. S tímto hodnocením krajského soudu se zdejší soud ztotožňuje.

[51] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že ESLP v některých případech shledal porušení čl. 3 EÚLP, přestože podmínky v zajišťovacích zařízeních byly v daných věcech obecně uspokojivé, resp. samy o sobě neodůvodňovaly porušení čl. 3 EÚLP. Stěžovatelé v této souvislosti konkrétně poukazují na již citované rozsudky ESLP ve věcech *A. B. a ostatní proti Francii*, *R. M. a ostatní proti Francii*, *A. M. a ostatní proti Francii*, *R. K. a ostatní proti Francii* a dále na rozsudky ESLP ve věci *M. H. a ostatní proti Chorvatsku*, ze dne 18. 11. 2021, č. 15670/18, a ve věci *N. B. a ostatní proti Francii*, ze dne 31. 3. 2022, č. 49775/20. Ve všech těchto případech s výjimkou rozsudku ve věci *M. H. a ostatní proti Chorvatsku* trvalo zajištění nezletilých kratší dobu než v nyní projednávané věci. Kasační soud nicméně nesdílí názor stěžovatelů, že k porušení čl. 3 EÚLP v uvedených případech vedla pouhá kombinace nízkého věku zajištěných nezletilých a délky jejich zajištění.

[52] Ve všech stěžovateli zmiňovaných případech se jednalo o situace, kdy byli nezletilí cizinci umístěni do zařízení v takových podmínkách, které na ně měly nezanedbatelný negativní vliv (nejčastěji se jednalo o nadměrný hluk a nedostatečné oddělení od prostoru pro zajištění samostatných mužů). Přestože ESLP dospěl k závěru, že jednorázové vystavení těmto podmínkám nedosahovalo takové intenzity, aby vedlo k porušení čl. 3 EÚLP, jejich delší působení již této intenzity podle ESLP dosáhlo. Z toho je zjevné, že ESLP považoval za rozhodné opakované působení dílčích nedostatků jednotlivých zařízení majících ve svém souhrnu negativní vliv na nezletilé cizince, nikoliv pouhou délku zajištění a věk cizinců.

[53] V nyní projednávané věci přitom stěžovatelé v žalobě na žádné nedostatky Z. nepoukazovali. Ani nyní v kasační stížnosti neuvádějí žádné konkrétní negativní vlivy, kterým by byly nezletilí stěžovatelé vystaveni. O dopadech zajištění se v kasační stížnosti zmiňují pouze v obecné a hypotetické rovině, když např. uvádějí, že zajištění u dětí „obvykle způsobuje stres a úzkost a může pro ně mít i traumatické důsledky“ nebo že „mnoho dětí přichází do detence již s předchozími traumatickými zkušenostmi během jejich migrace, ať už z jejich země původu, či z cesty. Nejinak tomu pravděpodobně bylo v případě stěžovatelů c)-h), jejichž rodiče přicházeli do Evropy s úmyslem požádat o mezinárodní ochrany.“ **Stěžovatelé tedy netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že jejich pobyt v Z. po dobu stanovenou žalovanou, by byl v rozporu s čl. 3 EÚLP.**

[54] Pokud stěžovatelé namítají, že nemohli negativní dopady zajištění prokázat, pak Nejvyšší správní soud podotýká, že jim bylo ze strany krajského soudu vytykáno, že žádné konkrétní negativní dopady ani netvrdili, nikoliv, že je neprokázali.

[55] V souvislosti s přiměřeností délky zajištění, resp. pobytu v Z., kasační soud dále poukazuje na již zmiňovaný nález sp. zn. III. ÚS 3289/14, ve kterém se Ústavní soud zabýval situací, kdy byli v Z. umístěni nezletilí ve věku tří a šesti let (obdobně jako nejmladší stěžovatelé v nynější věci) v době od 16. 3. 2014 do 5. 5. 2014, tedy celkem 50 dnů. V tomto případě přitom Ústavní soud porušení čl. 3 EÚLP neshledal. V nynější věci byla žalovanou stanovena kratší doba zajištění než v případě projednávaném Ústavním soudem v délce 30 dnů a současně došlo i k výraznému zlepšení podmínek v Z., jak již bylo vysvětleno výše, tím spíše tedy není důvod pro shledání porušení čl. 3 EÚLP.

[56] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, pokud shledal, že zajištěním stěžovatelů nedošlo k porušení čl. 3 EÚLP.

[57] Co se týče námitky porušení práva na rodinný a soukromý život v čl. 8 EÚLP, tu stěžovatelé poprvé uplatnili až v kasační stížnosti, a je tedy nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jí proto dále nezabýval.

III.d. K námitce možných alternativ k zajištění

[58] Stěžovatelé mají za to, že v jejich případě bylo možné namísto zajištění uložit zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně stěžovatelé tvrdí, že jim měla žalovaná namísto zajištění uložit povinnost zdržovat se v některém z přijímacích či pobytových středisek a ve stanovené době být přítomen za účelem kontroly podle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. S tímto názorem stěžovatelů se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[59] Podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců platí, že *policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu* (smluvní státy Schengenské smlouvy – pozn. NSS).

[60] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelé a) i b) při svých pohovorech s žalovanou uvedli, že v případě jejich propuštění budou pokračovat ve své cestě do Německa. Je tedy zjevné, že stěžovatelé měli v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu Schengenské smlouvy, čímž bylo uložení kteréhokoli zvláštního opatření v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyloučeno podle § 123b odst. 5 téhož zákona (citovaného v předchozím odstavci). Na tuto skutečnost ostatně již upozorňovali jak krajský soud, tak žalovaná, která se ve svých rozhodnutích možností uložit některé ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně zabývala.

[61] Nadto, krajský soud správně podotkl, že není jasné, jak by si stěžovatelé představovali uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování v praxi. Stěžovatelé tvrdí, že v případě pobytových a přijímacích středisek se stále jedná o oplocený areál, který lze opustit pouze přes jednu vrátnici, a stěžovatelé by jej tedy nemohli samovolně opustit. Tento předpoklad je však mylný. Pokud by stěžovatelé nebyli omezení na osobní svobodě, stále by mohli ze své vůle přijímací či pobytové středisko opustit (byť přes jednu konkrétní vrátnici, toto omezení by jim však zjevně nebránilo v opuštění střediska). V praxi by tak nebylo možné vynutit dodržování povinnosti zdržovat se na určeném místě a zabránit jim v jejich cestě do Německa. I kdyby však stěžovatelé jim uloženou povinnost dobrovolně dodržovali, není zřejmé, v čem konkrétně by tato varianta byla pro nezletilé

pokračování

stěžovatele vhodnější z hlediska jejich zájmů než jejich zajištění v Z. Stěžovatelé by totiž stále byli nuceni pobývat v (jak sami tvrdí) oploceném areálu, který by nemohli opustit, s dalšími omezeními z toho plynoucími. Jejich situace by tedy byla obdobná té v Z..

[62] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že umístění stěžovatelů do příjímacího nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu nebylo relevantní alternativou k jejich zajištění.

IV. Závěr a náklady řízení

[63] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[64] O návrhu stěžovatelů na vydání předběžného opatření Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po provedení všech nezbytných přípravných procesních úkonů. Nadto, z vyjádření žalované vyplynulo, že stěžovatelé již byli propuštěni ze Z. a dne 28. 11. 2024 se vrátili do země původu, čímž se jejich návrh stal bezpředmětným.

[65] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatelů bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé byli v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšní, právo na náhradu nákladů řízení jim nenáleží. Žalovaná byla ve věci úspěšná, nevznikly jí však náklady přesahující běžný rámec její úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

[66] Usnesením ze dne 20. 11. 2024, č. j. 3 Azs 233/2024 – 30, ustanovil Nejvyšší správní soud stěžovatelům zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hraří hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva společné úkony právní služby při zastupování osmi osob – převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024] v celkové výši 39 680 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 ve spojení s § 12 odst. 4 advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, činí jeho odměna celkem částku ve výši 48 738,80 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 16. ledna 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu